

DRAGOSTEA
CERE
TOTUL

LUMINA DINTRE OCEANE

M. L. Stedman

ACUM ȘI PE MARILE ECRANE

POLIROM

M. L. Stedman

LUMINA DINTRE OCEANE

roman

Traducere din limba engleză și note
de Anca-Gabriela Sîrbu

POLIROM
2017

17 aprilie 1926

Partea I

În ziua în care s-a întâmplat, băieții stăteau în grădina
marginea lăcrășilor stăteau și se făcea mică mică deșină
cu murele adese de apă. Doar un singur nor lăcrășat se dă
gust de stăpân de aprilie, înfrunzindu-se peste insulă ca o oglindă
cerului de dedesubt. Măi mure puțină apă și apoi apă și apoi
pe palme pământul în jurul murei de roșenie pe care înălțat o
vite.

... și nu se duce pe noi în apă, și se lăcrășat de
gust, gust ca.

Pentru de o clipă murele li puse o lăcrăș, amigint-o și aude pînă
cui auzi pînă. Alongă împere și li lăcrășat pînă. Apoi de
gust de balne care înălțau pe înălț coș și în drumul lor apă
ca calde, unde urneau și se auzi pe lăcrăș pînă li lăcrășat din
apă, iar și li lăcrășat murele, murele care urneau o murele.
Iar din nou lăcrășat și aude pînă de apă, de data asta mure
mure, în lăcrășat murele și murele murele, împere.

... pe pînă murele și lăcrășat se vede de lăcrășat murele
de apă se ajunge murele pînă în Africa. Aici Oceanul Indian se
mure cu murele (lăcrășat murele și lăcrășat murele și un murele
murele în poalele murele, lăcrășat și li lăcrășat oceanul pînă
mure de dens, lăcrășat și li pînă murele pe murele murele pînă în murele
gust într-o murele de murele pe murele. Că lăcrășat murele
murele pînă cu murele murele Australia continentală murele
mure de murele murele, lăcrășat și li lăcrășat cu murele murele
murele ruptă de ea, reprezentând de lăcrășat murele murele murele
murele murele de murele murele murele din fundul murele
murele murele pe o lăcrășat murele murele și murele murele
murele în drumul murele murele.

27 aprilie 1926

În ziua în care s-a întâmplat minunea Isabel stătea în genunchi la marginea falezei stîncoase și lega crucea mică făcută deunăzi din surcele aduse de apă. Doar un singur nor lăbărțat se tira pe cerul de sfîrșit de aprilie, întinzîndu-se peste insulă ca o oglindă a oceanului de dedesubt. Mai turnă puțină apă și apoi apăsă ușor cu palma pămîntul în jurul tufei de rozmarin pe care tocmai o sădise.

— ... și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean, șopti ea.

Preț de o clipă mintea îi jucă o festă, amăgind-o că aude plînsetul unui prunc. Alungă impresia și își îndreptă privirea spre un banc de balene care înaintau pe lîngă coastă în drumul lor spre ape mai calde, unde urmau să-și aducă pe lume puii; își scoteau din apă, iar și iar, cozile asemenea acelor care străpung o tapiserie. Avu din nou impresia că aude plînsetul de copil, de data asta mai tare, în adierea blîndă a vîntului matinal. Imposibil.

De pe partea asta a insulei se vedea doar întinderea nesfîrșită de apă ce ajungea tocmai pînă în Africa. Aici Oceanul Indian se unea cu marele Ocean Sudic și împreună se desfășurau ca un covor nemărginit la poalele stîncilor. Într-o zi ca aceasta oceanul părea atît de dens, încît ar fi putut merge pe suprafața lui pînă în Madagascar, într-o călătorie de albastru pe albastru. Cealaltă latură a insulei privea cu neliniște spre Australia continentală aflată la o sută de mile marine, fără a-i aparține cu adevărat și fără a fi întru totul ruptă de ea, reprezentînd de fapt cea mai înaltă culme dintr-un șir de munți subacvatici ce răsăreau din fundul oceanului ca niște dinți pe o falcă sfărîmată așteptînd să devoreze vreo barcă neștiutoare în drumul său spre port.

Respect pentru drepturile de autor

Vrînd parcă să se revanșeze, insula – Ianus Rock – avea un far a cărui lumină oferea o zonă de siguranță pe o rază de treizeci de mile. În fiecare noapte aerul vibra armonios de zumzetul lămpii care se rotea, se rotea, se rotea; imparțial, fără să dea vina pe stînci, fără să se teamă de valuri, farul era acolo pentru a dăruia salvare celor ce o căutau.

Plînsetul se auzea în continuare. Ușa farului zăgăni în depărtare și silueta înaltă a lui Tom apărui pe platforma turnului, scrutînd prin binoclu insula.

— Izzy! strigă el. O barcă! Și-i făcu semn spre golfuleț. Pe plajă, o barcă!

Dispăru și apărui din nou jos, la baza turnului.

— Se pare că e cineva în ea, strigă el.

Încă lipsită de putere, Isabel se grăbi să-i iasă în întîmpinare, iar el o prinse de braț și coborîră împreună poteca bătută, abruptă, pînă la plaja micuță.

— Chiar e o barcă! exclamă Tom. Și... ei, Doamne! E cineva în ea, dar...

Bărbatul din barcă stătea nemișcat, prăbușit peste banchetă, dar țipetele se auzeau în continuare. Tom se grăbi spre barcă și încercă să-l trezească pe bărbat înainte să caute în zona din spate, de unde veneau țipetele. Scoase de acolo o bocceluță de lînă; o jachetă moale de damă de culoarea levănțicii, în care era înfășurat un prunc care plîngea.

— Ei, drăcia dracului! exclamă el. Ei, drăcie, Izzy, este...

— Un copilaș! Ah, Dumnezeule mare! Ah, Tom! Tom! Hai, dă-l înapoi!

Îi dădu ei copilul, iar el încercă din nou să-l trezească pe bărbat: nu avea puls. Se uită la Isabel, care examina făptura minusculă.

— E mort, Izzy. Și copilul?

— S-ar părea că n-a pățit nimic. N-are zgîrieturi, nici vînătăi. Și e atît de mic! spuse ea uitîndu-se din nou la copil și strîngîndu-l la piept. Gata, gata, nu mai plînge! Acum ești în siguranță, puicule! Ești în siguranță, minunea mea!

Tom rămase nemișcat privind trupul bărbatului, închise ochii și-i deschise iar pentru a se convinge că nu visează. Pruncul nu mai plîngea, respira sacadat în brațele lui Isabel.

— Nu se vede nimic pe trupul omului, nici bolnav nu pare să fie. Cred că nu e mult de cînd plutește în derivă... E greu de crezut. Făcu o pauză. Du copilul în casă, Izzy, iar eu o să aduc ceva să acopăr cadavrul.

— Dar, Tom...

— O să fie îngrozitor de greu să-l tîrîm în sus pe potecă. Mai bine îl lăsăm aici pînă ne vin ajutoare. Dar nici n-aș vrea să-l năpădească păsările și muștele... e o prelată în șopron, cred că ar fi bună.

Era destul de calm cînd spunea asta, dar avea mîinile și obrajii reci, căci umbre din trecut îi întunecau lumina soarelui de toamnă.

*

Ianus Rock era un petic verde ceva mai mare de un kilometru pătrat care avea destulă iarbă pentru a hrăni cele cîteva oi, capre și găini și destul pămînt roditor pe care să poată crește niște legume în grădinița cît o palmă. Singurii copaci erau doi pini de Norfolk înalți, plantați de echipele de la Point Partageuse care înălțaseră construcția cu mai bine de treizeci de ani în urmă, în 1889. Un grup de morminte vechi amintea de un naufragiu petrecut cu mult înainte, cînd vasul *Pride of Birmingham* se zdrobise de stîncile lacome în plină zi. Mai tîrziu, pe un vas asemănător, fusese adus din Anglia farul purtînd cu mîndrie numele de *Frații norocoși*, la construcția căruia se folosisese sigur cea mai avansată tehnologie a acelor vremuri și care putea fi asamblat oriunde, indiferent cît de inaccesibil și de neprimitor ar fi fost terenul.

Curenții din jurul insulei aduceau tot felul de lucruri – resturi ce se roteau în loc de parcă ar fi fost mișcate de elice gemene: fragmente de epave, lăzi cu ceai, oase de balenă. Obiectele se roteau în ritmul lor, în felul lor. În mijloc se înălța neclintit farul, iar lîngă el se ghemuia căsuța paznicului și anexele, îngrozite de ani grei de furtuni dezlănțuite.

În bucătărie, Isabel ședea la masa veche, cu pruncul în brațe. Tom își șterse încet cizmele pe covorașul de la intrare și puse mîna plină de bățături pe umărul ei.

— L-am acoperit pe... pe nefericitul ăla. Ce face ăsta mic?

— E fetiță, spuse Isabel zîmbind. I-am făcut baie. Pare destul de bine.

Copila întoarse spre el ochii mari, absorbindu-i parcă privirea.

— Ce-o fi pricepînd ea din toate astea? se întrebă el cu glas tare.

— I-am dat și puțin lapte, nu-i așa, îngerașule? gînguri Isabel, transformînd propoziția într-o întrebare către copil. Ah, este... este absolut desăvîrșită, Tom, spuse ea și sărută fetița. Numai Dumnezeu știe prin cîte o fi trecut.

Tom luă o sticlă de coniac din dulapul de pin, își turnă puțin și bău totul dintr-o înghițitură. Se așeză lîngă soția lui și urmări jocul luminii pe chipul ei în timp ce privea încîntată comoara pe care o ținea în brațe. Copilașul îi urmărea fiecare mișcare a ochilor, ca și cum Isabel ar fi dispărut dacă n-ar fi țintuit-o cu privirea.

— Of, mititico! murmură Isabel. Biata de tine! rosti ea, pe cînd fetița își îndesa fața în pieptul ei.

Tom îi simți lacrimi în glas, iar amintirea unei prezențe invizibile pluti între ei.

— Îi place de tine, spuse el. Apoi, vorbind parcă pentru sine: Asta mă face să mă gîndesc cum ar fi fost dacă... Apoi adăugă grăbit: Vreau doar să spun că... nu vreau să spun că... Arăți de parcă ești făcută pentru așa ceva, atîta tot.

O mîngîie pe obraz. Isabel își ridică privirea spre el.

— Știu, dragul meu. Știu ce vrei să spui. Așa simt și eu.

Tom îi cuprinse cu brațul pe ea și pe copil. Isabel simți în respirația lui mirosul de coniac.

— Ah, Tom, slavă Domnului că am găsit-o! șopti ea.

Tom o sărută și își lipi buzele de fruntea copilei. Toți trei rămaseră așa un timp, ca o imagine a nașterii Domnului, pînă ce fetița începu să se foiască și scoase un pumnișor de sub păturica galbenă pufoasă.

— Ei, o să mă duc acum să trimit o telegramă, zise Tom ridicîndu-se și întinzîndu-se, ca să comunice ce s-a întîmplat. Să cer să trimită o navă care să ridice cadavrul. Și pe păpușica asta.

— Nu încă, rosti Isabel, mîngîind degețelele copilului. La o adică nu e nici o grabă, nu e cazul să o faci chiar acum. Omului ăluia nu i se mai poate întîmpla nimic, bietul de el. Iar puîșorului

astuia i-o fi ajuns atîta mers cu barca, după părerea mea. Mai stai un pic. Dă-i timp să-și tragă sufletul.

— Trec cîteva ceasuri bune pînă să ajungă ei aici. Copilul e foarte bine. Deja văd c-ai reușit s-o liniștești, draga de ea.

— Hai să mai așteptăm! Pînă la urmă, n-ar schimba situația cu nimic.

— Trebuie să trec totul în jurnal, iubito! Știi că trebuie să comunic asemenea incidente imediat, spuse Tom, căci una dintre atribuțiile lui era aceea de a înregistra fiecare eveniment important care se petrecea la far sau în preajma lui, de la starea vremii la vapoarele care treceau și la problemele de funcționare a instalației.

— Ce-ar fi să faci asta mîine-dimineață?

— Dar dacă barca e de la un vapor?

— E doar o barcă obișnuită, nu e o barcă de salvare.

— Asta înseamnă că fetița are o mamă care-o așteaptă undeva pe țarm și-și smulge părul din cap de disperare. Dacă ar fi a ta, cum te-ai simți?

— Ai văzut jacheta. Mai mult ca sigur mama a căzut din barcă și s-a înecat.

— Draga mea, nu știm absolut nimic despre mamă. Și nici cine era bărbatul.

— Nu crezi că e cea mai plauzibilă explicație? Copiii atît de mici nu pleacă de capul lor de lîngă părinți.

— Izzy, orice e posibil. Pur și simplu nu știm.

— Unde ai mai pomenit tu ca un copilaș atît de mic să plece cu barca fără mama lui? E posibil așa ceva?

Strînse copilul mai aproape de piept.

— Asta-i treabă serioasă, Izzy. Omul e mort.

— Iar copilul e în viață. Fie-ți milă, Tom!

Ceva din intonația ei îi atrase atenția și, în loc să o contrazică, pur și simplu chibzui în sinea lui, cîntărind rugămintea ei, ceea ce nu făcea de obicei. Poate că ea avea nevoie să stea puțin timp cu fetița. Poate că îi datora asta. Urmă o pauză, iar Isabel își întoarse ochii spre el într-o rugămintă fără cuvinte.

— Poate că, la nevoie..., acceptă el rostind cu mare dificultate vorbele, ... aș amîna pentru mîine mesajul. Dar neapărat la prima oră mîine-dimineață. De cum se luminează de zi.

Respect pentru Isabel îl sărută și-i strânse brațul.

— Trebuie să mă întorc la felinar. Începusem să schimb tubul de vaporizare, spuse el.

Mergînd pe potecă, auzi glasul duios al lui Isabel care cînta:

„Către sud vîntul bătea, bătea, bătea,
Peste marea albastră, draga de ea“.

Deși melodios, cîntecul nu reuși să-l liniștească pe Tom în vreme ce urca treptele farului și nici să-i alunge o stare de ciudată neliniște provocată de concesiile pe care o făcuse.

Capitolul 1

16 decembrie 1918

— Înțeleg perfect, spuse Tom Sherbourne.

Ședea într-o încăpere austeră, aproape la fel de încinsă ca aerul torid de afară. Ploaia de vară lovea în geamuri, făcându-i pe locuitorii din Sydney să traverseze în grabă strada, în căutare de adăpost.

— Condițiile sînt *foarte* aspre, repetă omul de pe partea cealaltă a biroului. Nu e o ieșire la iarbă verde. Nu vreau să spun că Byron Bay e cel mai rău loc din Administrația Farurilor, dar vreau să știi în ce te bagi.

Îndesă tutunul cu degetul mare și își aprinse pipa. Scrisoarea prin care Tom solicita postul îi spusese o poveste ce semăna cu a multor bărbați din vremea aceea: născut la 28 septembrie 1893; efectuat serviciul militar în timpul războiului; experiență în utilizarea Codului Internațional al Mijloacelor de Semnalizare și a alfabetului Morse; condiție fizică bună; eliberat onorabil din armată. Conform regulilor, bărbații care lucraseră în armată aveau prioritate.

— Nu poate fi... Tom se opri și apoi continuă: Cu tot respectul, domnule Coughlan, nu poate fi mai rău decît pe Frontul de vest.

Coughlan se uită din nou la detaliile cuprinse în foaia de eliberare, apoi la Tom, căutînd ceva anume în ochii lui, în trăsăturile lui.

— Nu, fiule. Cred că în privința asta ai dreptate. Apoi enumeră cîteva reguli: Îți plătești transportul pînă la locul de muncă. Ești angajat temporar, așa că nu vei avea concediu. Angajații permanenți au concediu la sfîrșitul fiecărui contract de trei ani.

Luă stiloul gros și semnă formularul din fața lui. În timp ce apăsa ștampila în tușieră, rosti:

— Bine-ai venit — și aplică ferm ștampila de trei ori pe formular — în Serviciul pentru Administrarea Farurilor din Commonwealth.

Pe formular lucea data de 16 decembrie 1918, scrisă cu cerneală încă umedă.

*

Cele șase luni de lucru ca angajat temporar la Byron Bay, pe coasta de nord a statului New South Wales, împreună cu alți doi paznici și cu familiile lor, i-au arătat lui Tom ce înseamnă viața la Faruri. După aceea a urmat o perioadă petrecută la Maatsuyker, insula sălbatică din sudul Tasmaniei, unde ploua aproape zilnic tot anul și unde furtuna mătura găinile și le arunca în mare.

La Faruri, Tom are suficient timp să se gândească la război. La chipurile și la vocile camarazilor care stătuseră alături de el, care-i salvaseră viața într-un fel sau altul, la ultimele cuvinte rostite de unii dintre ei pe patul de moarte și la vorbele de neînțeles bolborosite de alții, cărora le făcuse totuși un semn aprobator cu capul.

Tom nu este unul dintre acei bărbați cărora le atîrnă picioarele de un mănunchi de ligamente sau li se scurg măruntaiele din burtă ca niște țipari alunecoși. Nici nu i s-au făcut plămînii clei și creierul ciulama din cauza iperitei. Cu toate astea și el e plin de cicatrice, căci trebuie să trăiască în același trup cu omul care a făcut toate lucrurile ce trebuiau făcute la vremea aceea. Poartă cu sine cealaltă umbră proiectată spre interior.

Se străduiește să nu stăruie asupra ei: a văzut destui bărbați care s-au pierdut cu totul din cauza asta. Așa că își vede mai departe de viață, trăind la un pas de acest lucru pe care nu-l poate numi. Cînd îi apar în vis anii aceia, Tom cel din vis, Tom cel cu sînge pe mîini, este un copil de vreo opt ani. Băiețelul ăsta îi înfruntă pe bărbații cu puști și baionete și își face griji, căci i-au alunecat ciorapii de școală și nu poate să-i ridice, pentru asta ar trebui să lase jos pușca, iar el de-abia dacă e în stare să o țină în mîini. Și nu reușește să o găsească pe mama lui.

Cînd se trezește se află într-un loc unde nu sînt decît vîntul, valurile, farul și mecanismul complicat care face ca flacăra să ardă

și lampa să se rotească. Să se rotească iar și iar, privind tot timpul peste umăr.

Dacă va reuși să plece destul de departe – de oameni, de amintiri – timpul își va face datoria.

*

Pe coasta de vest, la mii de kilometri distanță, insula Ianus era la propriu punctul cel mai îndepărtat de casa copilăriei sale din Sydney. Dar farul de pe Ianus mai era și ultimul petec de Australie pe care îl văzuse Tom de pe vasul ce ducea trupele în Egipt în 1915. Parfumul de eucalipt venind dinspre țărm i-a însoțit pe mare pînă la cîteva mile, iar cînd mirosul s-a stins, Tom a simțit că îl cuprinde dintr-odată dorul după ceva ce nici măcar nu știuse că i-ar putea lipsi. Apoi, cîteva ceasuri mai tîrziu, lumina fidelă și statornică, pulsînd o dată la cinci secunde, s-a ivit în zare, vie și neclintită – punctul cel mai îndepărtat al patriei sale –, iar imaginea ei i-a stăruit în minte în timpul anilor de coșmar ce au urmat, ca o sărutare de rămas-bun. Cînd, în iunie 1920, a aflat că e nevoie urgentă de cineva pe Ianus, a avut sentimentul că lumina de acolo îl cheamă.

Legănîndu-se pe buza platoului continental, Ianus era un loc fără prea mare căutare. Deși gradul unu de dificultate însemna că leafa este ceva mai mare, cunoscătorii spuneau că nu merită să te duci acolo pentru bani, care oricum tot puțini erau. Paznicul pe care Tom urma să-l înlocuiască era Trimble Docherty, care stîrnise multă vîlvă cînd anunțase că soția lui transmitea mesaje vapoarelor care treceau prin zonă folosindu-se de steagurile din codul internațional de semnalizare. Lucrul acesta nu a fost pe placul autorităților din două motive: în primul rînd pentru că directorul-adjunct de la Faruri interzisesese cu cîțiva ani în urmă semnalizarea cu stegulețe de pe Ianus, întrucît vasele riscau să se scufunde apropiindu-se prea mult de coastă pentru a descifra mesajele; și, în al doilea rînd, pentru că soția în chestiune murise de curînd.

Subiectul a dat naștere unui intens schimb de scrisori, în trei exemplare, între Fremantle și Melbourne, directorul-adjunct din Fremantle prezentînd cazul lui Docherty și activitatea lui excepțională în fața șefilor de la Centru, pe care nu-i interesau decît

Respectarea eficiența, costurile și respectarea regulilor. Pînă la urmă s-a ajuns la un compromis, urmînd să fie angajat temporar un paznic suplitor, iar Docherty să primească șase luni de concediu medical.

— În mod normal nu trimitem un bărbat singur pe Ianus... e cam departe, iar soția și familia pot fi de mare ajutor, și nu doar prin faptul că fac viața acolo mai suportabilă, îi spusese lui Tom șeful Departamentului Regional. Dar, avînd în vedere că e doar pe termen limitat... Peste două zile pleci la Partaguese, adăugă el și-i semnă numirea pe șase luni.

Pregătiri nu avea de făcut. Nu avea de la cine să-și ia rămas-bun. Peste două zile pășea pe pasarela vaporului, înarmat cu o raniță și cam atît. Nava *Prometheus* înaintă de-a lungul țărmlui sudic al Australiei, oprindu-se în diferite porturi în drumul său de la Sydney la Perth. Cele cîteva cabine rezervate pasagerilor de la clasa întîi erau pe puntea superioară, înspre proră. La clasa a treia, Tom împărțea cabina cu un marinar în vîrstă.

— Fac drumul ăsta de vreo cincizeci de ani, doar n-or avea nerușinarea să-mi ceară să plătesc. Le-ar aduce ghinion, știi! spusese omul bine-dispus și-și îndreptase din nou atenția spre sticla mare de rom deosebit de tare, cu care și-a făcut de lucru pe aproape toată durata călătoriei.

Pentru a scăpa de aburii de alcool, Tom își făcuse obiceiul de a se plimba pe punte cam toată ziua. De regulă seara bărbații jucau cărți pe puntea de jos.

Dintr-o privire îți puteai da seama cine fusese la război și cine stătuse acasă. Era ceva ce simțai imediat, parcă după miros. Fiecare tindea să rămînă alături de cei de-o seamă cu el. Șederea în măruntaiele vaporului îi amintea de vasele militare care-i transportaseră mai întîi în Orientul Mijlociu și apoi în Franța. De cum urcau pe vas, oamenii știau – printr-un instinct aproape animalic – cine era ofițer și cine era de rang inferior; și unde fusese fiecare. Apartenența la o categorie sau alta se imprimase ca o pecete de neșters asupra acelor bărbați. Tom nu găsea alinare în camaraderia de odinioară. Dar nici nu simțea nevoia să îi respingă.

Întocmai ca pe navele militare, unde disciplina era departe de ceea ce ar fi trebuit să fie, oamenii se străduiau să găsească o cale

de a alunga monotonia călătoriei. Jocul ales era unul destul de cunoscut. Primul care reușea să șterpească ceva drept amintire de la un pasager de clasa întâi era câștigător. Numai că nu era vorba de orice amintire. Articolul vizat era o pereche de chiloți de damă. „Premiul se dublează dacă, la momentul respectiv, femeia îi are pe ea“.

Șeful găștii, pe nume McGowan, un individ cu mustață și cu degetele îngălbenite de la țigările Woodbine, spunea că a vorbit cu un steward despre lista de pasageri: oferta era săracă. Erau zece cabine cu totul. Un avocat și soția lui – de ăștia era mai bine să se ferească; câteva perechi mai în vîrstă, două fete bătrîne (promițător), dar marfa cea mai de soi era fiica unui bogătaș care călătorea singură.

— Cred că putem să ne cățărăm pe margine și să intrăm la ea pe fereastră, anunță el. Cine se bagă?

Riscul pe care-l presupunea o asemenea aventură nu-l surprinse pe Tom. Auzise zeci de asemenea povești de cînd se întorsese. Bărbați care se apucau să-și riște viața dintr-o toană – care săreau peste barierele de cale ferată ca într-o cursă cu obstacole; care se aruncau în mare în mijlocul curenților ca să vadă dacă pot ieși teferi la suprafață. Atît de mulți bărbați păcăliseră moartea acolo, încît acum nu se mai puteau rupe de fascinația ei. Și totuși oamenii aceștia erau acum stăpîni pe soarta lor. Și foarte probabil doar gura era de ei. Îi lăsa cu treburile lor și se întoarse în cabina lui, la o nouă porție de amintiri învăluite în aburi de rom depănate de vecinul său.

În noaptea următoare, cînd avu coșmaruri mai urîte decît de obicei, Tom se hotărî să scape de ele ieșind să se plimbe pe punte. Era ora 2. La ora asta era liber să meargă unde avea chef, așa că își începu plimbarea metodic, urmărind dîra luminoasă a lunii pe apă. Urcă treptele spre puntea superioară, prinzîndu-se de bara laterală pentru a amortiza balansul ușor, și se opri o clipă în capăt bucurîndu-se de prospețimea brizei și de neclintirea stelelor care își cerneau lumina în noapte.

Cu coada ochiului zări o licărire în dreptul ușii unei cabine. Chiar și pasagerii de la clasa întâi aveau uneori probleme cu somnul, își spuse el. Apoi un fel de al șaselea simț se trezi în el – acea

intuiție inefabilă, bine cunoscută, care-i semnală ceva ce nu e în ordine. Înaintă încet spre cabină și privi pe fereastră.

În lumina slabă zări o femeie cu spatele lipit de perete, ținută acolo, deși bărbatul din fața ei nu o atingea. Era la câțiva centimetri de fața ei, cu un rînjete pe care Tom îl văzuse prea adesea. Îl recunosc pe bărbatul de pe puntea inferioară și își aduse aminte de premiul pus în joc. Ce cretini! Încercă ușa și se deschise.

— Las-o în pace! spuse el pășind în cabină.

Vorbise calm, dar cu multă autoritate.

Bărbatul se întoarse iute în loc să vadă cine a vorbit și zîmbi cînd îl recunosc pe Tom.

— Ei, Doamne! Credeam că ești vreun supraveghetor. Poți să-mi dai o mîna de ajutor, tocmai mă pregăteam...

— Am spus să o lași în pace! Ieși! Acum!

— Dar nu mi-am terminat treaba. Tocmai mă pregăteam să o fac fericită.

Mirosea puternic a băutură și a tutun stătut.

Tom îi puse o mîna pe umăr prinzîndu-l cu atîta forță, încît bărbatul icni. Femeia stătea în continuare lipită de perete, neștiind ce să facă. Bărbatul era cu vreo cincisprezece centimetri mai scund decît Tom, însă încercă oricum să-l lovească. Tom îi prinse încheietura și i-o răsuci.

— Numele și gradul!

— McKenzie. Soldat. CX3277.

Seria și numărul de identificare veniseră din reflex, fără a fi solicitate.

— Soldat, cere-i scuze domnișoarei, treci înapoi în cușeta ta și să nu te mai prind pe punte pînă nu acostăm. Ai priceput?

— Da, să trăiți! Se întoarse spre femeie: Vă rog să mă iertați, domnișoară! N-am vrut să vă fac rău.

Femeia nu răspunse, înclină doar ușor capul, stăpînită încă de frică.

— Acum ieși! rosti Tom, iar bărbatul, trezit brusc din beție și pierzîndu-și curajul, ieși din cabină tirșîindu-și picioarele.

— Ați pățit ceva? o întrebă Tom pe femeie.

— Nu, cred că nu.

— Nu v-a lovit?

— Nu m-a..., rosti ea, în egală măsură pentru sine și pentru Tom, de fapt, nici nu m-a atins.

— Îmi cer scuze. A fost o prostie care a scăpat de sub control. Ar fi trebuit să-i pun capăt mai de mult.

Tom examinează chipul femeii – ochii ei cenușii erau mai liniștiți acum. Părul negru, despletit, îi cădea în valuri peste brațe și își strângea cu mâinile cămașa de noapte pe lângă gât. Tom se întinse, îi luă halatul dintr-un cui și i-l puse pe umeri.

— Vă mulțumesc, spuse ea.

— Cred că ați tras o sperietură zdravănă. Mă tem că unii dintre noi nu prea mai știu ce înseamnă să trăiești printre oameni civilizați. Ea nu spuse nimic.

— N-o să vă mai facă necazuri. Îndreptă un scaun care se răsturnase în timpul incidentului. Rămîne la latitudinea dumneavoastră, domnișoară, dacă veți raporta sau nu cele întîmplate. Cred că nu prea mai e în toate mințile.

Ea îl privi întrebător.

— Viața de acolo te schimbă. Ajungi să nu mai vezi diferența dintre bine și rău.

Se întoarce să plece, dar își vîrî din nou capul pe ușă.

— Aveți tot dreptul să-l acuzați, dacă vreți. Dar cred că are și așa destule necazuri. Viața îl pedepsește pe bună dreptate în fiecare zi. Dar cum am spus. Rămîne la latitudinea dumneavoastră.

Și dispăru pe ușă.